

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/129/2018
Identifikačné číslo spisu:	1710206163
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1710206163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. A., trvalým pobytom v E., zastúpeného JUDr. Ingrid Zlochovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Galvaniho 12, proti žalovanému Slovenskému pozemkovému fondu, so sídlom v Bratislave, Búdková 36, IČO: 17 335 345, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Hamala Kluch Víglašský s.r.o., so sídlom v Bratislave, Poštová 3, IČO: 36 611 301, o nahradenie prejavu vôle, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/99/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2017 sp. zn. 8Co/539/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. októbra 2017 sp. zn. 8Co/539/2014 z r u š u j e a vec tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 21. marca 2014 č.k. 10C/99/2012-222 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok). Zároveň žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 279,92 Eur, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

1.2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd nahradil vyhlásenie vôle žalovaného ako prevodcu, že s ním (žalobcom) ako nadobúdateľom uzatvára zmluvu o bezodplatnom prevode vlastníctva k (v žalobe presne špecifikovaným) nehnuteľnostiam - pozemkom, vo vlastníctve Slovenskej republiky, nachádzajúcim sa v katastrálnom území F., obci F., v okrese Q., ktoré sú Správou katastra Q., vedené na LV č. XXX.

1.3. V súvislosti so zisteným skutkovým stavom prvoinštančný súd konštatoval, že na základe rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede zn. D/2007/00279-3 zo dňa 19.04.2007, právoplatného dňa 23.05.2007, bol oprávnenej osobe X. Q. (ďalej aj „oprávnená osoba“) priznaný reštitučný nárok na vydanie náhradných pozemkov. Zmluvou o postúpení práv zo dňa 27.10.2009 oprávnená osoba previedla na žalobcu svoje práva, ktoré jej vyplývajú podľa uvedeného rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede. Dňa 27.10.2009 požiadal žalobca žalovaného o doriešenie jeho nároku a o vydanie náhradných pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve štátu, pričom vo svojej žiadosti uviedol, že žiada vydať pozemky v katastrálnom území G.. Na základe tejto

žiadosti vypracoval príslušný organizačný útvar žalovaného žiadosť na udelenie súhlasu na poskytnutie náhrady v tomto katastrálnom území a súhlas na vypracovanie návrhu zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva pre žalobcu, pričom zo strany žalovaného bol udelený súhlasu štatutárnych orgánov na plnenie. Žalovaný zaradil spôsob riešenia nároku žalobcu a uzatvorenie zmluvy o bezodplatnom prevode na prerokovanie rady fondu ako kontrolného orgánu. Rada fondu na svojom zasadnutí dňa 26.11.2009 uznesením č. XXXX odporučila štatutárnym orgánom žalovaného vyriešiť nárok žalobcu navrhovaným spôsobom a uzatvoriť s ním zmluvu o bezodplatnom prevode na pozemky v katastrálnom území G.. Na základe výzvy žalovaného sa žalobca dostavil na príslušný územno-organizačný útvar žalovaného za účelom podpísania zmluvy o bezodplatnom prevode, a túto zmluvu žalobca podpísal. K podpísaniu tejto zmluvy o bezodplatnom prevode zo strany žalovaného však nedošlo, ani napriek urgenciám zo strany žalobcu, teda zmluva uzavretá nebola.

1.4. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd poukázal na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na zákonné znenia ustanovení § 2 ods. 1 až 3, § 3 ods. 1, 3 a 4, § 5 ods. 2 a § 6 ods. 1, 2 a 5 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 503/2003 Z.z.“) a ustanovení § 34 ods. 1 až 4 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 330/1991 Zb.“) a priamo v súvislosti s odôvodnením rozhodnutia uviedol:

„Súd primárne skúmal, či podľa vyššie uvedených právnych predpisov bol žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby voči žalovanému, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti uzatvoriť zmluvu o bezodplatnom prevode pozemkov na základe postúpenia práv po oprávnenej osobe, a teda či žalovaný má povinnosť uzavrieť so žalobcom takúto zmluvu.

Zo skutočností uvedených žalobcom v žalobe a tiež z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplývalo, že žalobca založil nárok uplatnený v konaní iba na zmluve o postúpení práv, uzavretej dňa 27.10.2009 medzi ním a X. Q., ktorému bolo právoplatným rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede zo dňa 19.04.2007 sp. zn. D/2007/00279-3 priznané postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 zákona č. 503/2003 Z.z.

Výsledky vykonaného dokazovania neumožnili ustáliť zistenie a záver o tom, že by žalobca mal priamo zo zákona postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 zákona č. 503/2003 Z.z., ktorej by mal žalovaný vydať náhradné pozemky. Žalovaný bol ako právnická osoba zriadený priamo zákonom č. 330/1991 Z.z. a je povinný vykonávať svoju činnosť podľa tohto zákona a osobitných predpisov vo verejnom záujme. Takto vyjadrená právna úprava postavenia a činnosti žalovaného umožňuje súdu urobiť záver o tom, že žalovaný je subjektom verejného práva (je zriadený zákonom) a nakoľko činnosť vykonáva iba podľa zákona a osobitných predpisov, tak jeho postavenie je obdobné ako postavenie štátneho orgánu vyjadrené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, teda aj žalovaný môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zákony č. 503/2003 Z.z. a 330/1991 Zb. neupravujú vydávanie náhradných pozemkov iným ako oprávneným osobám. Tieto zákony vo svojich ustanoveniach predpokladajú, že takéto pozemky budú vydané určitým, v zákone vymenovaným osobám, ktoré sú v zákone č. 503/2003 Z.z. označené ako oprávnené osoby.

Žalobca však takou osobou nebol, preto žalovaný voči nemu nemal právnu povinnosť vydať náhradné pozemky, a žalobca nemá právny nárok voči žalovanému na vydanie takýchto pozemkov. Ak by žalovaný vydal náhradné pozemky žalobcovi, išlo by u žalovaného o konanie prekračujúce zákonom stanovený rámec jeho činnosti a oprávnení, a teda o konanie v rozpore so zákonom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel súd k záveru, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou na uplatňovanie práva voči žalovanému na uzavretie zmluvy o bezodplatnom prevode pozemkov, ktoré sa majú poskytnúť ako náhrada podľa zákona č. 503/2003 Z.z.“

Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

1.5. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou v tej dobe účinného ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a žalovanému, ktorý bol v spore plne úspešný priznal voči žalobcovi náhradu trov konania predstavujúcich náhradu trov jeho právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

2.1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. októbra 2017 sp. zn. 8Co/539/2014 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby, zhodnotením výsledkov dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 503/2003 Z.z. a zákona č. 330/1991 Zb., a dospel aj k správne právnemu záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný na uplatňovanie práva voči žalovanému na uzavretie predmetnej zmluvy o bezodplatnom prevode pozemkov, ktoré sa majú poskytnúť ako náhrada podľa zákona č. 503/2003 Z.z., pretože nemá zo zákona postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 zákona č. 503/2003 Z.z. Žalovaný teda nemá voči nemu právnu povinnosť vydať náhradné pozemky a žalobca nemá právny nárok voči žalovanému na vydanie takýchto pozemkov. Súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok dostatočne, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., resp. § 220 ods. 2 CSP, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci.

2.3. Následne odvolací súd konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi uvedenými v uznesení Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 517/2012-15 z 22. novembra 2012. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobca nesplnil zákonom stanovené podmienky oprávnenej osoby v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. Rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede sp. zn. D/2007/00279-3 zo dňa 19.04.2007, právoplatným dňa 23.05.2007, na základe ktorého sa žalobca domáha nahradenia vyhlásenia vôle žalovaného na uzavretie predmetnej zmluvy, v spojení so zmluvou o postúpení práv zo dňa 27.10.2009, bolo priznané postavenie oprávnenej osoby a nárok na vydanie náhradných pozemkov X. Q., ktorý svoje práva vyplývajúce mu z uvedeného rozhodnutia, previedol na žalobcu. Takýto prevod reštitučného nároku postupom podľa všeobecnej úpravy, obsiahnutej v Občianskom zákonníku je však v rozpore s účelom špeciálnej úpravy tohto nároku, ktorý sa viaže výlučne na oprávnené osoby a ich právnych nástupcov, určených touto špeciálnou úpravou. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva aj z následne prijatého zákona č. 139/2010 Z.z., ktorým bol s účinnosťou od 01. júna 2010 novelizovaný zákon č. 503/2003 Z.z., a ktorý umožňuje oprávnenej osobe svoj reštitučný nárok previesť na tretiu osobu, avšak len za osobitne stanovených podmienok, čím aj v nasledujúcom období vylučuje pri prevode tohto reštitučného nároku postup podľa všeobecnej právnej úpravy, obsiahnutej v Občianskom zákonníku.

2.4. V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 1369/2015 z 23. júna 2016 (ktoré predložil žalobca v odvolacom konaní), v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že zákon č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010 nezakazoval postúpenie práv oprávnenou osobou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, z čoho vyvodil, že niet dôvodu oprávnenú osobu obmedzovať v nakladaní s právom na navrátenie veci alebo právom na náhradu, keď oprávnenou osobou uplatnený nárok nepodlieha nemožnosti postúpenia pohľadávky podľa § 525 Občianskeho zákonníka, pričom tomuto záveru nasvedčuje aj Interný pokyn generálneho riaditeľa č. 9/2009 v zmysle nariadenia vlády SR č. 142/2009 Z.z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupe Slovenského pozemkového fondu pri poskytovaní náhradných pozemkov, ktorý v čl. IV tohto pokynu upravil, že ak oprávnená osoba postúpila právo priznané rozhodnutím na plnenie vyplývajúce z práva na náhradu v celosti alebo čiastočne inej osobe podľa § 524 a nasl. Obč. zákonníka, fond poskytne náhradu tejto osobe (postupníkovi) a taktiež tento záver podporuje aj novela zákona č. 503/2003 Z.z., vykonaná zákonom č. 139/2010, účinným od 01. októbra 2010, čo vyplýva aj z dôvodovej správy k tomuto zákonu, odvolací súd uviedol:

„S vyššie uvedenými právnymi závermi Najvyššieho súdu SR sa odvolací súd nestotožnil, keď nie sú v súlade s posúdením obsahu novelizácie zákona č. 503/2003 Z.z., vykonanej zákonom č. 139/2010 Z.z., účinnou od 01.06.2010, ústavným súdom v uvedenom rozhodnutí, vydanom v obdobnej veci, predmetom ktorej bolo posudzovanie inej zmluvy o prevode práv žalobcu, uzavretej v rovnakom čase a za zhodných skutkových okolností ako v prejednávanej veci, a v ktorom ústavný súd konštatoval, že bez ohľadu na dovtedajšiu prax Slovenského pozemkového fondu, až táto zmena právnej úpravy umožnila v režime zákona č. 503/2003 Z.z. akékoľvek «prevody nárokov» a aj to, iba pre prípady v nej

výslovne definované, t.j. pre prípady, ak sa náhrada poskytuje v pozemkoch a je dohodnutý konkrétny náhradný pozemok za predpokladu uzatvorenia písomnej zmluvy oprávnenou osobou s treťou osobou s úradne osvedčenými podpismi účastníkov zmluvy. Z uvedeného jednoznačne vyplýva záver, že predchádzajúca právna úprava neumožňovala žiadne prevody nárokov v režime zákona č. 503/2003 Z.z. (...) Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nie je dôvod odchyliť sa od právnych záverov Ústavného súdu SR, uvedených v jeho rozhodnutí, vydanom v obdobnej veci po stránke skutkovej aj právnej a správne preto súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní z právneho názoru Ústavného súdu SR, uvedeného v uznesení č.k. II. ÚS 517/2012-15 zo dňa 22.11.2012, s ktorým sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožnil.“

2.5. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil.

2.6. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho, prípadne i prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.3. Z obsahu odôvodnenia dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia. V súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie poukázal v celom rozsahu na dôvody, ktoré uviedol v odvolaní. V súvislosti s odôvodnením dovolania voči rozhodnutiu odvolacieho súdu uviedol, že odvolací súd pri vyjadrení svojho právneho názoru vychádzal z nepochopenia procesu navrátenia vlastníctva k pozemkom postupom podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Pri svojom rozhodovaní pracoval s pojmom „reštitučné konanie, resp. reštitúcie“, ktorého predmetom má byť podľa názoru odvolacieho súdu „vydanie nehnuteľnosti“. Z podstaty veci jasne vyplýva, že postup navrátenia vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z.z. má dve oddelené fázy. Ak je uplatnený nárok oprávnený a k pôvodným nehnuteľnostiam je možné navrátiť vlastníctvo, obvodné pozemkové úrady rozhodnutím v správnom konaní vlastníctvo k pozemkom oprávnenej osobe navrátiť (tzv. rozhodnutie o navrátení vlastníctva). V prípade, ak z dôvodov uvedených v ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z. vlastnícke právo k pôvodným pozemkom nie je možné navrátiť, obvodné pozemkové úrady svojím rozhodnutím priznávajú oprávnenej osobe právo na náhradu (tzv. rozhodnutie o priznaní práva). Vydaním rozhodnutia o navrátení vlastníctva, resp. rozhodnutia o priznaní práva zároveň končí prvá fáza postupu navrátenia vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z.z., pričom v prípade rozhodnutia o navrátení vlastníctva zároveň končí aj celý proces navrátenia vlastníctva. V prípade rozhodnutia o priznaní práva je oprávnenej osobe priznané právo na vydanie náhrady za pozemky, ku ktorým vlastníctvo nebolo možné navrátiť, pričom náhrada môže byť, podľa voľby oprávnenej osoby, priznaná v peniazoch alebo náhradných pozemkoch, ktoré oba spôsoby náhrady poskytuje SPF v rámci druhej fázy postupu podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Pôvodne oprávnenej osobe tak bolo rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede priznané právo na náhradu. Ďalej dovolateľ uviedol, že odvolací súd zrejme opomenul, že podmienky ustanovenia § 2 ods. 1 a 3 zákona č. 503/2003 Z.z. boli splnené pôvodne oprávnenou osobou, ktorej Obvodný pozemkový úrad v Dunajskej Strede právo na náhradu priznal svojím právoplatným rozhodnutím vydaným v správnom konaní. Priznané právo na náhradu má povahu záväzkového právneho vzťahu vzniknutého na základe rozhodnutia medzi pôvodne oprávnenou osobou ako oprávneným a SPF ako povinným. Právny záver odvolacieho súdu o tom, že nakoľko kogentné ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. upravuje sukcesiu (nástupníctvo), cesia (postúpenie) podľa ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy, nie je možné považovať za správny, nakoľko ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. upravuje špeciálnu dedičskú postupnosť pre uplatnenie nároku, a uplatňuje sa len v prípade smrti oprávnenej osoby. Predmetné ustanovenie nevylučuje voľnú dispozíciu oprávnenej osoby k priznaným nárokom počas života, ako s akýmkoľvek iným majetkovým právom. V neposlednom rade zákon č. 503/2003 Z.z. je v o vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym, a nakoľko sám upravuje len nástupníctvo pre prípad smrti, je nutné použiť pre posúdenie možnosti právneho nástupníctva formou cesie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3.4. V ďalšej časti odôvodnenia dovolania dovolateľ poukázal na to, že v inom spore, týkajúcom sa

totožných strán a totožného predmetu sporu Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 9Co/166/2014 zo 4. júna 2015 rozsudok prvoinštančného súdu, ktorým jeho (totožnú) žalobu zamietol, taktiež potvrdil. Uvedený rozsudok odvolacieho súdu bol (na základe jeho dovolania) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 1369/2015 z 23. júna 2016 zrušený a vec bola vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že zákon č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010 nezakazoval postúpenie práv oprávnenou osobou podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, a teda oprávnenou osobou uplatnený nárok nepodlieha nemožnosti postúpenia pohľadávky podľa § 525 Občianskeho zákonníka. Právne posúdenie z tohto sporu zo strany súdu prvej inštancie i zo strany odvolacieho súdu je preto nesprávne.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu v prvom rade namietal, že dovolateľ uplatnil prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu ustálenej súdnej praxe odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť pri riešení právnej otázky. Poukázal len na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 182/2007, ktoré je však podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky (prezentovaného v uznesení sp. zn. II. ÚS 517/2012-15 z 22. novembra 2012) založené na inom právnom predpise (zák. č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách). Druhé rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 7 Cdo 1369/2015), ktoré dovolateľ v dovolaní uviedol nebolo nikdy citované neskoršími rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom dovolateľ ani netvrdí, že by uvedené rozhodnutia boli publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Preto nie je možné dovodiť prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Okrem toho uviedol konkrétne dôvody, prečo principiálne nesúhlasí s argumentáciou žalobcu uvedenou v dovolaní. Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol, eventuálne, aby dovolanie žalobcu zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Dovolať sa k vyjadreniu žalovaného k jeho dovolaniu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a dôvodné, a preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a

náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

11. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vykazovať nedostatky, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k znemožneniu meritórnemu dovolaciemu prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

12. V danom prípade dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu.

13. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

14. Právnou úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou odvolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017).

16. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický

„odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil a odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“, pričom (ako bolo uvedené odseku 15. tohto odôvodnenia) za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu možno považovať aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil.

17. Najvyšší súd opakovane (napr. v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017, ale tiež i v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

18. V tomto prípade dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodil z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z obsahu dovolania (čl. 11 ods. 1 Základných princípov Civilného sporového poriadku) možno konštatovať, že prípustnosť dovolania vyvedeného z tohto ustanovenia odôvodnil dostatočným spôsobom (v súlade s požiadavkami uvedenými v odseku 17. tohto odôvodnenia), pretože z obsahu dovolania možno vyvodíť právnu otázku riešenú odvolacím súdom (konkrétne, otázku možnosti postúpenia reštitučných nárokov priznaných oprávneným osobám podľa zákona č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010 postupom podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to, ako ju riešil odvolací súd, v dovolaní bolo poukázané na konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 182/2007 z 27. novembra 2007, ale najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 1369/2015 z 23. júna 2016), a na to, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od špecifikovaných rozhodnutí dovolacieho súdu, a v dovolaní bolo uvedené i to, ako by mala byť nastolená právna otázka správne riešená.

19. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu vyplýva, že na vyššie uvedenú zásadnú právnu otázku (týkajúcu sa možnosti postúpenia reštitučných nárokov priznaných oprávneným osobám podľa zákona č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010 postupom podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka) vyslovili obidva súdy záporný názor, v dôsledku čoho súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil.

20. Dovolací súd konštatuje, že spor totožných strán sporu s totožným predmetom už bol predmetom dovolacieho konania, v ktorom dovolací súd rozhodol uznesením sp. zn. 7 Cdo 1369/2015 z 23. júna 2016 (na ktoré poukázal dovolateľ v dovolaní). V uvedenom rozhodnutí dovolací súd v súvislosti s riešením uvedenej právnej otázky uviedol:

„Pri posúdení možnosti prevodu reštitučných nárokov podľa zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z.z.“) je potrebné vychádzať z určenia povahy nárokov, ktoré podľa tohto zákona vznikli oprávneným osobám. Citovaný zákon vymedzuje skutkový základ, s ktorým je spojené právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. § 37 až § 39 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov), určuje oprávnené a povinné osoby a zo zákonnej úpravy taktiež vyplýva spôsob a rozsah navrátenia vlastníctva k pozemku alebo priznania práva na náhradu. S prihliadnutím na povahu týchto nárokov je potrebné posúdiť, či tieto nároky sú právom na plnenie zo záväzkového právneho vzťahu, ktorý všeobecne upravuje Občiansky zákonník (§ 488 - § 852). Podľa názoru dovolacieho súdu možno nepochybne dospieť k záveru, že nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku alebo priznanie práva na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z.z. má povahu

pohľadávky, t. j. práva zo záväzkového právneho vzťahu založeného zákonom, v ktorom predmetom záväzku je niečo dať, resp. konať (§ 494 Občianskeho zákonníka). Preto treba len posúdiť, či nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku alebo priznanie práva na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z.z. možno previesť na niekoho iného podľa všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku a ak áno, či zo zvláštnej úpravy tohto nároku v zákone č. 503/2003 Z.z. nevyplýva obmedzenie možnosti takéhoto prevodu. Občiansky zákonník upravuje prevod práva zo záväzkového právneho vzťahu - postúpenie pohľadávky v § 524 až § 530. Občiansky zákonník však stanovuje určité obmedzenia pri aplikácii princípu všeobecnej prevoditeľnosti práva zo záväzkových vzťahov v § 525, podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, a) ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, b) ktorej obsah by sa zmenil zmenou veriteľa, c) ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, d) postúpenie ktorej odporuje dohode veriteľa a dlžníka. Berúc do úvahy fakt, že v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka predmetom postúpenia nemusia byť len peňažné pohľadávky, z uvedeného možno vyvodiť, že postúpenie nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z. by bolo možné podľa Občianskeho zákonníka. Ostáva tak potom posúdiť, či takéto postúpenie neobmedzuje alebo až nevylučuje zvláštna právna úprava v zákone č. 503/2003 Z.z.“

V súvislosti s konkrétnymi skutočnosťami týkajúcimi sa uvedeného dovolacieho konania dovolací súd poukázal „na skutočnosť, že zákon č. 503/2003 Z.z., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnou normou, v čase nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu (...), neobsahoval žiadne ustanovenie, ktoré by obmedzovalo prevoditeľnosť nároku na navrátenie vlastníctva k pozemku alebo priznaného práva na náhradu z oprávnených osôb na tretie osoby, ktoré by modifikovalo všeobecnú právnu úpravu vyplývajúcu z Občianskeho zákonníka. Zákom č. 139/2010 Z.z. účinným od 1.6.2010 sa do zákona č. 503/2003 Z.z. vložilo ustanovenie § 6 ods. 12 v znení: «Ak sa náhrada poskytuje v pozemkoch, nárok oprávnenej osoby na náhradu možno previesť na tretiu osobu, ak je dohodnutý konkrétny náhradný pozemok. Takáto zmluva musí byť uzavretá písomne a musí obsahovať úradne osvedčené podpisy účastníkov zmluvy» (keďže dovtedy v zákone č. 503/2003 Z.z. neexistovalo ustanovenie upravujúce podmienky prevodu nároku na náhradu, dala by sa teda vyvodiť možnosť voľnej dispozície oprávnenej osoby s nárokom vyplývajúcim zo zákona č. 503/2003 Z.z. účinného do 31.5.2010). Ďalšia zmena nastala až zákonom č. 422/2015 Z.z. s účinnosťou od 1.7.2015, ktorá zrušila možnosť prevodu náhrady poskytujúcej sa v pozemkoch na tretie osoby («Ak sa náhrada poskytuje v pozemkoch, nárok oprávnenej osoby na náhradu nemožno previesť na tretiu osobu»).

Na základe uvedeného tak možno podľa názoru dovolacieho súdu (na rozdiel od právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaného v uznesení z 22. novembra 2012 sp. zn. II. ÚS 517/2012, a na ktoré poukazuje aj odvolací súd v odôvodnení svojho dovolaní napadnutého rozsudku) bez pochybností dospieť k záveru, že zákon č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.5.2010 nezakazoval postúpenie práv oprávnenou osobu podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto pri neexistencii zákazu alebo obmedzenia prevodu nárokov podľa špeciálneho zákona, z ktorého nepochybne vyplýva, že oprávnená osoba po nadobudnutí veci, ktorá je predmetom navrátenia vlastníctva alebo priznaného práva na náhradu, môže s touto vecou ľubovoľne nakladať, niet dôvodu oprávnenú osobu obmedzovať ani v nakladaní s právom na navrátenie tejto veci alebo právom na náhradu, keď oprávnenou osobou uplatnený nárok nepodlieha nemožnosti postúpenia pohľadávky podľa § 525 Občianskeho zákonníka. Takémuto záveru nasvedčuje aj fakt, že samotný žalovaný vo svojom Internom pokyne generálneho riaditeľa č. 9/2009 v zmysle nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 142/2009 Z.z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupe Slovenského pozemkového fondu pri poskytovaní náhradných pozemkov v čl. IV tohto pokynu upravil, že ak oprávnená osoba postúpila právo priznané rozhodnutím na plnenie vyplývajúce z práva na náhradu v celosti alebo čiastočne inej osobe podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, fond poskytne náhradu tejto osobe (postupníkovi). V neposlednom rade takýto záver podporuje i novela zákona č. 503/2003 Z.z. vykonaná zákonom č. 139/2010, ktorý s účinnosťou od 1.10.2010 nerozšíril ani nezaviedol novú možnosť prevodu nároku, ale už existujúcu možnosť prevodu zúžil na oprávnenie previesť nárok len ku konkrétnemu pozemku, čo vyplýva aj z dôvodovej správy k tomuto zákonu (Dôvodová správa k zákonu č. 139/2010 Z.z., ktorým sa do zákona 503/2003 Z.z. vložilo ustanovenie § 6 ods. 12: Všeobecná časť: «Predložený návrh novely rovnako reaguje na pretrvávajúce problémy vo vzťahu k nie vždy transparentnému prevádzaniu práv vyplývajúcich z reštitučných nárokov. Za účelom zvýšenia transparentnosti tohto procesu sa navrhuje,

aby v prípade, ak sa náhrada poskytuje v pozemkoch, mohla oprávnená osoba svoj nárok na náhradu pozemku previesť na tretiu osobu až vtedy, keď je dohodnutý konkrétny pozemok. Zároveň sa z dôvodu zvýšenia právnej istoty navrhuje, aby takáto zmluva bola vyhotovená písomnou formou a podpisy účastníkov zmluvy boli úradne osvedčené. » Osobitná časť: «V odseku 12 sa navrhuje ustanoviť, aby v prípade, ak sa náhrada poskytuje v pozemkoch, mohla oprávnená osoba svoj nárok na náhradu previesť na tretiu osobu až vtedy, keď je dohodnutý konkrétny pozemok. Zároveň sa z dôvodu zvýšenia právnej istoty navrhuje, aby takáto zmluva bola vyhotovená písomnou formou a podpisy účastníkov zmluvy boli úradne osvedčené. »“

Okrem toho dovolací súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že k rovnakému právnomu záveru dospel najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 4 Cdo 182/2007 z 27. novembra 2007 a hoci v uvedenom dovolacom konaní išlo o postúpenie pohľadávky z iného reštitučného predpisu (zákon č. 87/1991 Zb.), uvedené rozhodnutie „je aplikovateľné aj v tejto preskúmvanej veci, nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v uvedenom konaní zaoberal vzťahom špeciálneho právneho predpisu, upravujúceho rovnakú právnu oblasť a ktorý tiež neobsahoval ustanovenie obmedzujúce prevoditeľnosť rovnakého nároku, k všeobecnému právnomu predpisu, Občianskemu zákonníku. Zaoberal sa otázkou, či reštitučný nárok má alebo nemá záväzkovo právny vzťah. Dovolací súd v uvedenom rozhodnutí vyjadril, že postúpenie reštitučného nároku by bolo možné podľa Občianskeho zákonníka, ak ho nevyučuje alebo neobmedzuje zvláštna právna úprava v zákone o mimosúdnych rehabilitáciách.“

V závere odôvodnenie uvedeného rozhodnutia dovolací súd pre úplnosť uviedol, že „pokiaľ v preskúmvanej veci oba súdy nižšieho stupňa na podporu svojho záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu poukazovali na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., takáto argumentácia je neopodstatnená. Totiž ustanovenie § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010 sa vzťahuje na právne nástupníctvo po oprávnenej osobe, ktorá zomrela, čo však nebol daný prípad. Uvedené ustanovenia nijako nevyučujú voľnú dispozíciu oprávnenej osoby s priznaným nárokom počas života ako s inými majetkovými právami. Pokiaľ teda pôvodne oprávnené osoby, ktorým bol priznaný nárok na vydanie náhradných pozemkov právoplatnými rozhodnutiami príslušných obvodných pozemkových úradov, postúpili takto priznaný nárok podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka na žalobcu zmluvami o postúpení pohľadávky (...), tieto zmluvy v čase ich uzavretia neodporovali svojím účelom zákonu č. 503/2003 Z.z. účinného do 31. 5. 2010; tieto zmluvy boli teda uzavreté platne.“

21. Dovolací súd v tomto dovolacom konaní sa plne stotožňuje so závermi, ktoré uviedol dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 1369/2015 z 23. júna 2016. Vo vzťahu k prejednávanej veci to potom znamená, že ak na základe rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Dunajskej Strede zn. D/2007/00279-3 zo dňa 19. apríla 2007, právoplatného dňa 23. mája 2007 bol oprávnenej osobe (X. Q.) priznaný reštitučný nárok na vydanie náhradných pozemkov, a táto oprávnená osoba následne Zmluvou o postúpení práv uzatvorenou podľa ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 27. októbra 2009 previedla na žalobcu svoje práva vyplývajúce z uvedeného rozhodnutia správneho orgánu, táto zmluva v čase uzatvorenia neodporovala svojím účelom zákonu č. 503/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. mája 2010.

22. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu pri riešení zásadnej právnej otázky pre správne rozhodnutie veci došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (pričom dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu možno považovať aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ niektoré neskôr vydané /nepublikované/ rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil), a preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu je prípustné (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a dôvodné (§ 432 ods. 1 CSP).

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd v súlade s uvedenými ustanoveniami dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej

inštalácie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.